

Píseň alchymistů

Pradávné dwemerské příběhy

Část V.

napsal Marobar Sul

Maraneon, mocný vladař, s mudrcem se loučil,
neboť jeden pokus jeho výbuchem se skončil.

Proslýchá se, že nyní ten starý moudrý král
učence hledat dal,

co lektvary, dryáky a elixíry zná.

Kázal však, že jen a pouze toho přijímá,
kdo se vyzná ve všech tricích, v každém nápoji,
prý o žádné další blázny král už nestojí.

Po předlouhém rokování, debatách a řeči,
pan král rozhod', že nejlepší jsou dva uchazeči.

Křupantipus Břinturk a Vžumfatik Kšaar,
ctižádostný pár

jeden druhého se předčít pokouší,
tak král pravil, že si oba ihned vyzkouší.

Do komnaty sám je zaved, kde se baňky skvěly,
drahokamy, byliny a knihy zšíř i zdéli.

"Namíchejte mocný nápoj neviditelnosti,"
zasmál se král vesele na oba svoje hosty.

Tak se Břinturk Křupantipus a Kšaar Vžumfatik
pustili do taktik.

Byliny a olejíčky, kovy louhovali
pak kotlíky bublající přísně sledovali.

Každý si v své misce míchal tajných přísad řadu,
přitom občas koukl, co má druhý na pořadu.

Tak se oba lopotili notný času kus,
Kšaar Vžumfatik i pan Břinturk Křupantipus.

Když pak každý mrkl řka, že vítězem je on,
děl král Maraneon:

"Tak teď oba ochutnejte, co jste navařili."

Ihned oba do kotlíků lžičky ponořili.

Břinturk zmizel, sotva lektvar na jazyk si dal,
Kšaar však i po ochutnání dále viděn stál.

"Žes tam žlutou trávu, stříbro a modré démanty dal?"

Smál se král, když posměšně sám ze dveří ho hnál.

"Nejspíš lehce zastřelo ti světlo šalebné,
jak je vše zbarvené."

"Modrá tráva, zlato a démanty rudé - copak z toho bude?"

Tak Kšaarovi v jeho hlavě tajemný hlas hude.

"Při [dwemerský bůh]," děl Kšaar, když utichl šum.

Ten můj lektvar dodává všem, kdo ho pijí, rozum!"

Ediční poznámka:

Tato poezie je tak jasně psána stylem Gor Felim, že opravdu nepotřebuje žádného dalšího komentáře. Rým je prostý - AA/BB/CC, rytmus poměrně neohrabaný a opakovaně se zde vyskytují komická jména, jež znějí absurdně - Vžumfatik Kšaar a Křupantipus Břinturk. Závěrečný vtip, kdy hloupý alchymista vynalezne lektvar, který ho učiní chytřejším, jistě naráží na antiintelektualismus v období Mezivládi, i když dwemerové by určitě něco takového popřeli.

Za povšimnutí stojí skutečnost, že i "Marobar Sul" odmítá jmenovat dwemerské bohy. Náboženství tohoto lidu - dá-li se tak nazývat - je totiž jednou z nejnepochopitelnějších a nejhůře rozluštitelných záhad celé této kultury.

V průběhu tisíciletí byla tato píseň nejoblíbenější hospodskou odrhovačkou ve Vysokoskalí, ale časem vymizela a nakonec se zachovala jen v učených knihách. Podobně jako samotní dwemerové.